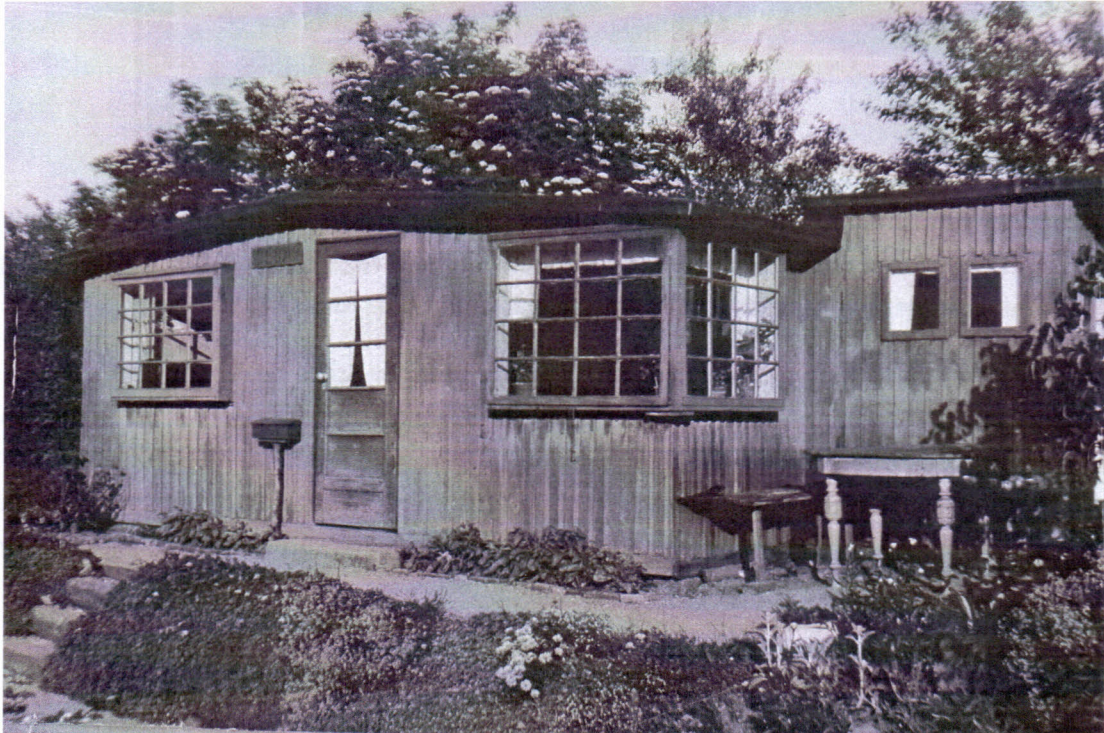


## Hjemmefødsel på Violvej 96

Helle Seiersen, sekretær HF Mosevang

Deres udsendte mødte i forsommeren Jane Irmig i en bus. Vi kørte ad Åhavevej, og jeg udpegede for min sidekammerat min kolonihave i HF Mosevang. Skråt overfor sad en kvinde, og spurgte om jeg havde have i Mosevang? Ja, sagde jeg, og så var snakken i gang. Det viste sig nemlig, at Jane var født på Violvej 96. Nogle uger senere inviterede jeg Jane på besøg i min have, hvor hun fortalte og viste billeder fra Mosevang i "gamle dage" Vi var også forbi Violvej 96, hvor det eksisterende hus blev erstattet med et nyt i begyndelsen af 70'erne, og haven var slet, slet ikke så stor som Jane huskede den. Nedenstående er en lille historie om livet i Mosevang, som Jane har skrevet og jeg nænsomt har redigeret lidt i. Rigtig god fornøjelse.



### Huset SEBA, Violvej 96, Viby J

Mine forældre købte haven på Violvej i 1953-54. Der var et fint rødt hus på grunden, og haven var opdelt i 3 "terrasser". På den øverste lå huset og skuret med lokummet. På den næste var græsplænen til højre og grønsager samt rodfrugter til venstre. I bunden af haven var der frugtbuske- og træer, bl.a. et skovfoged æbletræ som jeg holdt meget af. Der var et stort blommetræ og de blomster vi ikke orkede at spise, stak vi huller i med en gaffel og tørrede til svesker. Vi havde alle mulige grønsager, og de blev alle enten spist lige fra jorden, syltet eller på anden måde fornuftigt konserveret. Intet gik til spilde.

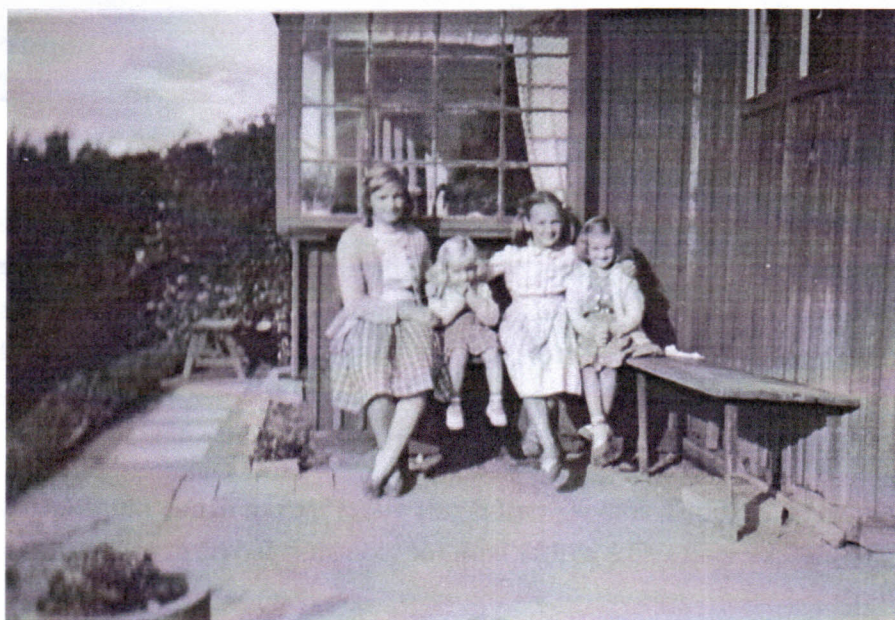
Engang så jeg den smukkeste blomst, som jeg naturligvis måtte plukke til min mor! Hun takkede, men jeg fik samtidig at vide, at jeg ikke måtte ikke plukke flere for blomsten sad på et græskarblad, og så kom der jo ingen græskar.





Lokumstønden blev tømt med jævne mellemrum, og dengang var vi ikke så sarte og kiggede gerne med. Der blev gravet et hul et sted i haven, hvor lokumspandens indhold røg ned. Herefter var det vigtigt at huske hvor tømningsstedet var, så vi ikke trådte på stedet med risiko for at synke ned.

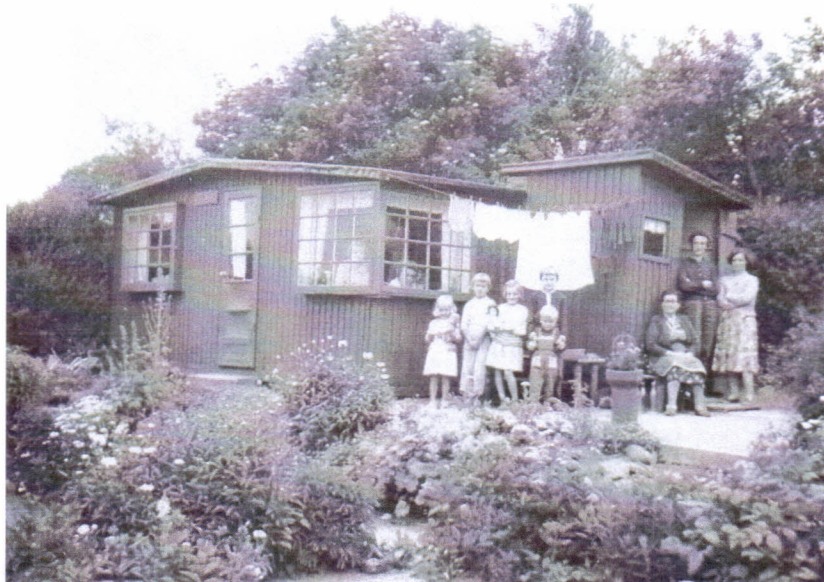
Jeg blev født 3. september 1955 i det fine røde hus. Der var ikke den store begejstring da jeg kom til verden, da hele familien havde ønsket sig en lille dreng. Familien bestod i forvejen af far og mor samt mine 3 søstre. Min moster, som dengang var ca. 18 år, blev ansat af kommunen til at hjælpe min mor omkring og efter fødslen. Fødslen skulle foregå det fine røde hus. Da fødslen gik i gang, løb min moster op i Tutten for at låne telefonen og ringe efter jordemoderen. Hun fik besked om blive ved Tutten og følge jordemoderen hen til den rigtige have.



Vi boede 6 mennesker i det lille havehus. Vi flyttede ind lige så snart der blevet åbnet for vandet og flyttede først hjem i Møllestien 34, når der blev lukket for vandet igen.

Mine søskende cyklede ind til Brobjergskolen ad Brabrandstien. På det tidspunkt var Aarhus tidligere borgmester, Thorkild Simonsen, skoleinspektør på Brobjergskolen. Min far på arbejde på renseriet Trauls Eriksen i Vestergade. Langs med Brabrandstien boede der om sommeren sigøjnere i deres vogne.





Selv om vi var en stor familie, kunne der godt blive lidt køligt i huset. Når vi frøs havde vi en petroleumsovn som vi fyrede i. Min mor lavede mad på en primus indtil der blev sat gasblus ind i det meget lille køkken. Jeg kan huske, at min mor engang blev meget forbrændt på hånden. Vores madvarer blev sat på køl i hækken bag huset, indtil vi fik et isskab. Isen til skabet hentede vi i Tutten (marketenderiet), hvor man kunne købe en stor isterning der passede ind i skabet. Vi hentede også gasflasker i Tutten i min fars trillebør.



For at undgå at vi blev stukket af myg eller bidt af lopper om natten, blev der pudret med DDT i vores senge. Dette var meget almindeligt dengang, og vi har da heldigvis ikke taget skade, tror jeg da ikke...?

På Åhavevej lå der dengang en rigtig losseplads. Jeg kan stadig huske den sødlige lugt af forrådnelse. Vi børn skulle hente træ på lossepladsen. Træet transportererede vi hjem i vores dukkevogne. Dem havde min far selv lavet, ligesom han også havde lavet vores cykler. Materialerne fandt han også på lossepladsen. Træet vi kørte hjem, blev savet i passende stykker oppe i haven. Det skulle bruges om vinteren hjemme i Møllestien. På "lossens" fandt vi mange spændende ting, som andre havde kasseret, men vi fik sjældent lov at slæbe det med hjem.





Engang fik min søster 2 hvide mus af en dreng. Han hed Kurt og boede i en have på Åhavevej. Min mor var ikke særlig glad for dem. Men da der pludselig kom en del meget små lyserøde unger, blev disse solgt i Sallings dyreafdeling (den der lå på øverste etage) for ca. 5 øre stk., så musene blev en rigtig god forretning med tiden. Vi fandt senere ud af, at dyreafdelingen brugte musene til at fodre deres slanger med.

Vi havde altid kat og den blev transporteret frem og tilbage i en taske. Alle vores katte hed "Muddi".

Vi holdt mange havefester med kulørte lamper og dejlig mad. Mine søskende og jeg solgte øl og sodavand fra det lille skur i haven. Betalingen var en øl- eller sodavands kapsel! Dette havde far indført for at undgå kapsler i hele haven. Til disse fester lavede vi også konkurrencer og der blev især spillet meget ringspil. De overnattende gæster slog telte op på græsplænen og sov der.

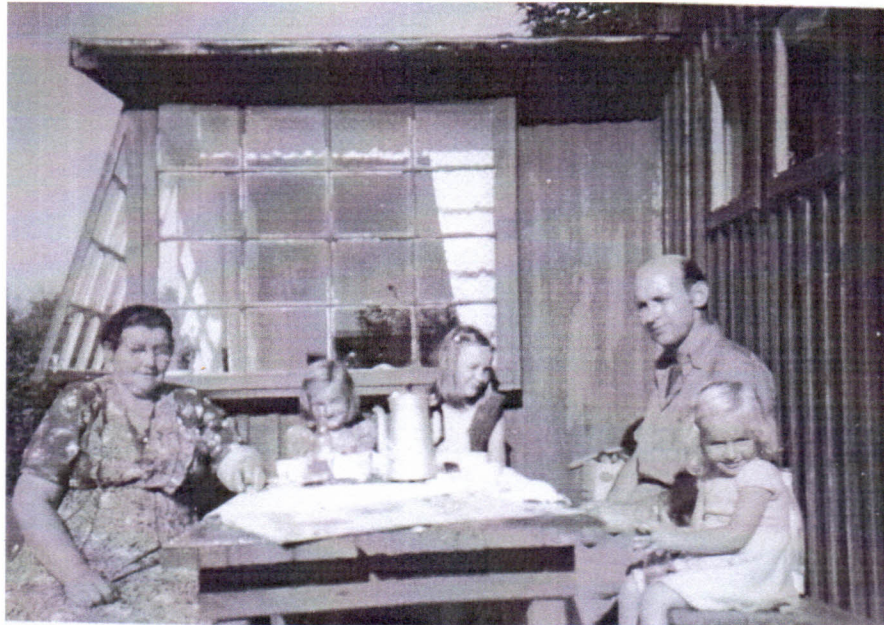


Det bedste vi vidste var, når vi måtte købe is i Tutten. Man kunne dengang få "David Crockett" og "Jetis". De var et hit og så kostede de kun 50 øre.

Min far holdt meget af at se fodbold. Når vi stod på bænken ved skuret, kunne vi se kampene på AIA's på Åhavevej.

Også om vinteren boede vi trangt, men vi var ikke vant til andet. Vi boede i Møllestien 34, og det er det mindste hus i gaden. Der var et rum + et lille køkken i stueetagen samt et rum på 1. salen hvor vi piger sov i.

etagesenge, og fars og mors afdeling var kun adskilt af et forhæng. Trods den sparsomme plads, var der plads til bl.a. kat og fars hjemmebrænderi. Møllestien var dengang gaden hvor der boede letlevende damer og ofte var der slagsmål i gaden. Når dette skete, var der også plads til vores veninder i vores hus, hvis det gik for hårdt for sig i deres egne hjem.



Når jeg tænker tilbage, ja så var det virkelig en skøn tid - uden tv, mobiltelefon og computer!

Jane Irmig, juni 2012